

DOM, CESARJA!
Domáci Prijatelj.
 VSE ZA VERO
 Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto II.

V Celovcu, 10. januarja 1898.

Štev. 1.

Če bo prišlo, ne bo prišlo; če ne bo prišlo,
 bo pa prišlo.

(Národna.)

Kaj je to? — Zastavica, kaj ne da? — A jako čudna zastavica, ktere izvestno ne uganete; saj je še sam cesar Jožef II. in pozneje njegovi ministri in svetovalci niso uganili, in vendar jo je zastavil prav priprost kmetič. — Da si ne bodele belili svojih glav, povém vam raje vso stvar kar naravnost sam takó, kakor jo je meni pripovedoval Martin Jordan, kterega vi sevéda ne poznate, a pri nas ga pozna vsak otrok, — in to, kar on pové, je gola resnica, ker on nikdar ne laže, posebno če ga ni zraven — kakor sam pravi. Poslušajte tedaj, kaj pripoveduje naš Martin!

Za svojega bivanja na Kranjskem se je cesar Jožef izprehajal nekega dné, kakor po navadi, priprosto oblečen, da bi ga vsak ne spoznal, ob travnikih in njivah nekje tam na Dolenjskem. Na jedni teh njiv ugleda kmeta, ki je ravno pšenico sejal. „Bog daj dobro srečo!“ ogovori cesar kmetiča po lepi dolenjski navadi. „Kakó je, očka? Ali bodele kaj prida pridelali?“ Kmet se popraska za ušesi ter čemerno odgovori: „Nù, nù, če bo prišlo, ne bo prišlo, — če ne bo prišlo, bo pa prišlo.“ — Čuden odgovor! Cesar misli in misli, kako bi si tolmačil te kmetove besede, a ne more prave pogoditi; zatorej prosi kmeta, naj mu reši zastavico. Šegavi kmetič, kteri ni imel posebnega zaupanja do gospóde, brani se in brani, in še le ko se mu cesar razodene, razloži mu stvar takó-le: „Vidite, presvitli cesar, tukaj le blizu moje njive na óni strmi pečini gnjezdi sila veliko divjih golobov, kterim gre moja pšenica posebno v slast. Če pridejo tedaj golobje moje pšenico zobat, potlej je ne pride mnogo v moj skedenj, da bi jo omlatil; — če se mi pa posreči, da preženem požrešne ptice, prišla bode tudi pšenica v moje shrambe.“ — „To si treba zapomniti,“ misli cesar sam v sebi ter pravi kmetiču: „Dobro ste jo pogodili, oče, — tú imate pet tolarjev za vašo zastavico, ali s tem pogojem, da živemu človeku ne poveste rešitve zastavici dotlej, dokler mene stokrat ne vidite v svoji hiši, — sicer zapadete glavo.“ „Že dobro“, odgovori kmet, spravi tolarje ter orje dalje, a cesar se vrne domú.

Kmalu potém je bila velika pojedina pri cesarju, h kteri je bilo povabljenó mnogo imenitne gospóde. Pri tej priliki pravi cesar zbrani gospódi, da jim pové zastavico, ktero izvestno nihče ne ugame. Napravijo veliko stavo — je-li bila pečena goska ali polovnjak vina — to je naš Martin že pozabil, kar pa nič ne dé, stavili so vse jedno ter določili za rešitev zastavice namenjeni čas. — Ministri in svetovalci ter vsa druga imenitna gospóda si belijo lasé z zastavico: „Če bo prišlo, ne bo prišlo, — če ne bo prišlo, bo pa prišlo“, ali zamán, — vsa njihova bistroumnost je bila brez uspeha. Našla pa se je vendar zvita buča, kteri je bilo dobro znano, da cesar rad občuje nepoznat s priprostim ljudstvom, in ta zvita glava je bil cesarjev prvi svetovalec. Ta prehodi vso okolico ter pozveduje, s kom je cesar v zadnjem času občeval (da cesar zastavice ni sam izumil, o tem je bil prepričan). Na zadnje rés naleti na kmeta, kteri se sicer udá, da je cesarju zastavil omenjeno uganko, ali rešitve pa svetovalcu, spominja se cesarjeve grožnje, nikakor povedati noče. Cesarski svetovalec mu ponuja deset, petdeset, sto srebrnih tolarjev, ali vse zamán. Svôta dveh sto tolarjev pa vendar zapelje kmeta do izpovedbe. Vesel se vrne cesarski svetovalec domú, a ne manj vesel spravi zviti kmetič lahko zaslužene srebrnjake.

Za rešitev zastavice določeni dan pride. Cesar se zbrani gospódi nagajivo posmehuje, ker si je bil v svesti, da zastavice nihče ne ugame. Ali kako se začudi cesar, ko mu prvi svetovalec reši zastavico, a še bolj se razjezi, ko mu na njegovo zahtevanje izpové, kako je prišel do prave rešitve.

Posljejo orožnike po kmeta, ki je kaj takega tudi pričakoval. Vzemši od svetovalca podarjenih mu dve sto tolarjev s seboj, odide radovoljno z orožniki.

„Glej, glej, tak mož-beseda si ti!“ nagovori ga cesar ostro, „ali ti nisem pod smrtno kaznijo ukazal molčati dotlej, da me stokrat ne vidiš v svoji hiši?“ — „Dane besede jaz nikakor nisem prelomil,“ odgovori kmet predrzno. „Glejte, cesarska svetlost! ko sem Vas videl desetkrat, nisem se hotel udati; ko sem Vas videl petdesetkrat, tudi ne, in isto tako ne, ko sem Vas videl stokrat; a ko sem Vas videl dvestokrat, povedal sem še le skrivnost; — kdo je tedaj prelomil besedo?“ „Nesramni lažnjivec!“ zarohni cesar nad njim, „saj me

niti enkrat ni bilo v tvoji hiši, kako si me tedaj videl dvestokrat?!“

„Motite se, presvitli cesar“, odreže se pogumno kmetič ter strese tolarje iz vrečice na mizo, „ali ni na vsakem izmed teh tolarjev Vaša podoba, in ali ni tukaj-le 200 tolarjev, — blagovolite le prešteti, in potlej povejte, ali Vas nisem videl dvestokrat v svoji hiši?“ — Vsi navzoči se smejejo kmetovi zvijači, in ko cesar ukaže, odhajajočemu kmetu za njegovo prekanjenost še sto tolarjev odšteti, smejal se je kmetič še najbolje.

Papež Pij IX. — tat.

Ko je bil sv. Oče papež Pij IX. še nadškof v Imoli, dobil je od svoje matere dragoceno zlato mizno opravo. V svojej skromnosti jo je rabil jako redko. Neki dan pa je pričakoval prav imenitne goste, zato je ukazal služabnikom, naj jo denejo na mizo.

Sprejemna soba se je jela polniti z gosti, koje je sprejemal nadškof z njemu lastno ljubeznijo in prijaznostjo. Tú se mu je sporočilo, da želi nekdo z njim govoriti. Pij ni nikogar odpravil, da bi ga ne sprejel; tako je ukazal tudi sedaj, naj vstopi gospod v posebno sobo.

Tujec spregovori: „Prevzvišeni, veste, da sem bil pred leti prvi med meščani imolskimi, ali radi nesreče in slabe trgovine sem moral iskati službe kot postrežček v prodajalnici. Samo tako mi je bilo mogoče preživiti svojo družino. Sedaj pa bi bila prilika, da zopet dosežem svojo prejšnjo stopinjo, ako bi le mogel kako preskrbeti si denarja, ki mi je potreben. Trkal sem že tu in tam, pa zastoj; povsod se mi je odreklo. Ako mi Vi, milostljivi nadškof, ne pomagate, je izgubljena moja in moje družine sreča za vselej.“

„Ljubi prijatelj“, odgovori nadškof, „povedati Vam moram, da je moja blagajna močno izpraznjena, komaj se bode dobil v njej še tolar; ali Vaše razmere pa zahtevajo, da se Vam pomaga, kolikor je mogoče.“

Nadškof hiti nato v jedilnico, zgrabi zlato namizje, zaveže je v prtič ter prinese trgovcu rekoč: „Tole, prijatelj, nesite v zastavnico ter vzemite potrdilo za eden mesec, koje prinesite meni; do takrat mi bode mogoče svôto izplačati, Vam pa je pomagano.“

Veselo hiti trgovec v zastavnico, nadškof pa k svojim gostom ter v trenutku vse pozabi.

Čas za obed je že minil; ali nadškof je imel potrpljenje, češ, da služabniki niso še vsega vredili; ali slednjič mu je le predolgo, zato pozvoni. Brž se odpro vrata, in vsi služabniki se vržejo nadškofu k nogam ter govoré, kakor z enim glasom: „Jaz nisem, jaz nisem naredil, kaj tacega mi je nemogoče, in vendar je storil nekdo izmed domačih, kajti ptujec ni prišel v hišo.“ Nadškof ni razumel popolnoma nič, za kaj se gre, zato vpraša: „Kaj pa je vendar?“

„Vaše zlato omizje je ukradeno; mi ne gremo od tod, dokler ne zvemo, kdo je tat!“

„A tako“ odvrne nadškof smeja se, „jaz sam sem tat; vzemite le navadno omizje, ter hitro prinesite obed!“

„Prvič v mojem življenji“, je zaklical neki gost, „imam čast s tatom sedeti pri mizi.“

Trgovec je imel srečo pri svojem podjetji in ni nikdar pozabil nadškofove pomoči — postal je v svoji hvalenosti sam oče ubogim, podpornik nesrečnim. Da bi bilo le dosti tatov, kakoršen je bil Pij IX.! „D. N.“

Koliko je vreden jeden „oče naš“.

V stari dobi, za časa sv. Ivana Zlatoustu, živel je v mali Aziji imovit trgovec. Tudi on je o istem času sprejel Kristusovo vero. Ko se je učil moliti „oče naš“, zeló se mu je ta molitev dopadala. Toda on je bil trgovec: sodil in meril je vse le po novcih. Pa še danes je dosti ljudij, ki čujejo na ime kristjani, a merijo in cenijo človeka pa le po njegovem imetku. Kdor ima mnogo premoženja, imovit je, in ta je mnogo vreden. Kdor je siromak, ta je nič na svetu, in zá-nj se le malo-kdo briga. — Takó si je mislil tudi naš trgovec. Zatorej pošlje svojega slugo k sv. Ivanu Zlatoustu, da ga vpraša: Koliko je vreden jeden „oče naš“? Sluga odide. Potujoč dva meseca, dospé do sv. Ivana Zlatoustu ter mu reče: „Sveti oče! Moj gospodar me pošlje, da te vprašam: Koliko je vreden jeden „oče naš“? Sv. Ivan Zlatoust mu odgovori: „Jeden zlat novčič.“

Sluga se poslovi in vrne k svojemu gospodarju trgovcu. Ko pride čez dva meseca domú, reče: „Sv. Ivan Zlatoust mi je dejal, da je jeden „oče naš“ vreden jeden zlat novčič.“

Trgovec vpraša slugo: „Ali si pa tudi vprašal, kako velik je ta novčič?“ Sluga odgovori: „Tega nisem vprašal!“

„Pojdi tedaj zopet nazaj in vprašaj ga, kako je velik ta zlati novčič?“

Sluga zopet odide na daljni pot. Ko pride drugič do sv. Ivana Zlatoustu, reče mu: „Moj gospodar želi zvedeti, kako je velik ta zlati novčič?“

Sv. Ivan Zlatoust odgovori: „Tako velik kakor solnce.“

Ko se sluga domú povrne, reče svojemu gospodarju: „Sv. Ivan Zlatoust mi je dejal, da je jeden „oče naš“ vreden jeden zlat novčič, takó velik kakor solnce.“

Trgovec reče: „Ali si pa tudi vprašal, kako je debel?“ „Ej tega pa zopet nisem vprašal, ker mi tega nisi naročil,“ odgovori sluga.

„Pojdi tedaj in vprašaj tudi to,“ ukaže mu trgovec.

Sluga odide. Ko pride tretjič do sv. Ivana Zlatoustu, reče mu: „Moj gospodar me zopet pošlje, da te vprašam, kako je debel ta novčič.“

Sv. Ivan Zlatoust odgovori: „Debel mora biti kakor ves svet, kajti „oče naš“ je beseda božja iz ust Sina božjega: a Bog je z besedo stvaril ves svet. Vsaka beseda božja pa je vredna toliko in še več kakor ves svet.“

Škof Pie in Napoleon III.

Škof Pie v Poitiers na Francoskem je cesarja Napoleona III. o neki priliki primerjal Pilatu, ker je namreč ta cesar grdo prevaril sv. Očeta Pija IX. in tako bil kriv, da so Lahi vzeli papežu Rim. Napoleon III. je zvedel, kaj je govoril poitierski škof ter ga pozval pred sebe. Policijski komisar, ki je bil imel spremljati škofa k cesarju, se pripelje v Poitiers, si sprosi in dobi vstop k škofu Pie. Razloži mu, da je prišel po ukazu cesarja, ki kliče škofa pred se, da se opraviči. Škof se ne brani, le toliko reče: „Dobro, gospod komisar, pojdem, vendar dovolite, da se pripravim za pot, gotov sem v četrť ure!“

„O, prosim, Prevzvišeni, zaradi mene Vam ni treba hiteti, ker bi mi bilo že sploh ljubše, da se odpeljeva še le z nočnim vlakom.“

„Gospod komisar, v tem Vam pa ne morem vstreči; želim namreč, da se odpeljeva precej, sedaj po dnevu. Torej četrt ure potrpljenja!“

Škof odide. Ni še preteklo četrt ure, ko se odpró vrata širom; skozi nje vstopita dva strežaja, eden nosi pontifikale (škofovsko obredno knjigo), drugi škofovski svečnik; za njima pa pride poitierski škof v najlepši škofovski opravi, z mitro na glavi in pastirsko palico v roki.

„Gospod komisar, pojdiva, pripravljen sem, ravno prav prideva k vlak!“

Osupnjen vpraša komisar: „Je-li hočete iti, Prevzvišeni, v tej slovesni opravi na pot?“

„Dà, dà, gospod komisar, saj so Vas poslali po škofa poitierskega, zato grem kot škof z Vami.“

„Toda, Prevzvišeni, zato Vam še ni ravno treba iti v popolnem škofovskem ornatu!“

„Tako pa hočem iti jaz, gospod komisar; pojdiva, drugače zamudiva vlak?“

„Prosim vendar, da bi se Prevzvišeni peljali vsaj v zaprtem vozu že vsled nenavadnega prizora in zgledovanja ljudi.“

„Oprostite, gospod komisar, vaju sem od nekelej po mestu hoditi peš, moji prijatelji bodo pri tem veseli, ko bodo zvedeli o časti, da me sam cesar kliče k sebi.“

„Prevzvišeni, tej želji se ne morem vdati!“

„Pojdiva, pojdiva, gospod komisar, jaz imam nujna dela: čim prej opravim pri cesarju, tem bolje.“

„Vendar dovolite mi, da se pred odhodom pogovorim z gospodom cesarskim namestnikom!“

„Svobodno, gospod komisar, opravite naglo, da greva potém!“

Policijski komisar po nasvetu namestnikovem brzojavi v Pariz, kako hoče škof priti pred cesarja, in prosi od vlade navodila, kaj mu je storiti. Odgovor je bil: „Pustite škofa, in pridite nazaj!“

Kneippovec.

Kmet Zvitež ima lepo posestvo na gričku, kjer so že davni dedje iztrebili gozdne goščave in ga zato imenovali: Trebinec. Pod gričem se pričenja prijazna trata, ki se vleče do potoka Vrne, napajajočega Podloško dolinico. Na obeh stranéh jo stražita bukova gozdova.

To trato si je izbral g. Domišljavček, ki je poleti bival v onem kraju, da je hodil bos po rosni travi. V ta senčni kraj so prodrli solnčni žarki še le proti poldnevu in še takrat so popili roso le po sredini trate, ob meji pa so jim bukove veje branile vhod. To je bilo g. Domišljavčku kaj prav! Ni mu bilo treba zgodaj zapuščati posteljice, ki mu je tolikanj ljuba!

Ko vidi nekega dne Zvitež na trati, ki je bila njegova last, travo pohojeno, začudi se in premišlja sam pri sebi tako-le: „Ne spominjam se, da bi bil že kdaj kaj tacega zapazil. Ktera žival mi je pač pomandrala travo?“ — Drugo jutro vzame puško, — ni je imel že v roki, odkar je streljal na kragulja, ki se je spuščal med njegove kokoši, — gre v dolino do potoka in se skrije v gozdu. Nekaj časa stoji in gleda in posluša. Kako rad bi osmodil predrzni lisici košati rep! Saj je bil prepričan, da le ta prekanjenost prekanjena in nikdo drugi mu je potlačila lepo travo. Toda vse miruje, vse je tiho krog njega. Že hoče oditi, vendar se premisli, leže v listje, puško pa položi poleg sebe. Skoraj bi bil zadremal v

hladu, kar ga vzdramijo stopinje. Oprezno vstane in kuka skozi vejveje. Gosposko oblečen človek pride do smrečja, ki je vzrastlo na trati, dasi nimata gozdova ob stranéh nobene smreke, sede na ploščat kamen, se sezuje in spravi čevlje in nogavice v smrečje. Potém gre bos po trati navzgor. Naš opazovalec stopi iz gozda in nagovori tujca: „Vi, gospod, če se vam res tako prijetno zdi, hoditi bos po travi, stopajte vsaj tukaj-le ob meji, ne pa kar po sredi, kjer raste najlepša trava!“ — Domišljaku se ta opomin nekako za malo zdi. Odvrne kmetu precej neuljudno, da bode imela njegova suha kravica — saj vól, vé, da nima, — vendar še dovolj piče. „Za vaše mršavo živinče je trava ob meji dobra dovolj!“ Te besede pač razkačijo Zviteža, toda dobra, pohlevna duša si misli: „Prepiral se s teboj ne bom, tepel tudi ne, tožaril — še manj. Eno ti pa zagodem o priliki, da me boš pomnil.“

Čez nekaj dnij se zopet skrije v gozdu. Gospodič pride in gre zopet po sredi trate, dasi je tudi ob meji trave in rose dovolj. Ko se precej oddalji, smukne Zvitež iz gozda, vzame čevlje in nogavice, ktere je bil postavil Kneippovec v smrečje, hitro odide in se vrne po drugi poti na Trebinec.

Domišljavček išče in išče, toda čevljev in nogavic ni in ni. Zdaj mora iti vso precej dolgo pot do trga M., kjer je stanoval — bos. Po mehki, rosni travi je pač rad hodil, po pesku, kamenju, prahu hoditi pa ni bil vajen. Jeza in bolečine, ktere mu je provzročala hoja po trdih, ostrih, bodečih predmetih, privabile so mu celo solze v oči. In bos iti po sredi trga! Ali naj čaka do večera? Nekaj časa res sedi v nekem odsojnem kotu, kmalu pa se mu začne želodec tako oglašati, da sklene nesrečnež: „Rajši grem bos še enkrat tako daleč in po glavnem trgu v Celovcu, nego da bi trpel muke, ki se jim pravi glad ali lakota.“ Napoti se torej naprej. Komaj pristopica do trga. — O joj! — poldne zvoní. Otroci vró iz šole, — no, saj ti so tudi večinoma bosonogi, teh se ni treba sramovati — uradniki hité iz pisarn — naš Kneippovec pa gre, kolikor mogoče hitro, s po-bešeno glavo po sredi trga. Otroci se v gručah ustavljajo in zijajo za letoviščnikom, češ, kaj pa mu je danes prišlo na misel, da gre po največjem prahu bos!

Zdaj je doma — hvala Bogu! —

Komaj se okrepča in malo odpočije, potrká nekdo. Dasi g. Domišljavček ne veli: „notri!“, vendar se odpró vrata in v sobo stopi — Zvitež. — „Te-le čevlje in nogavice sem našel na svojem travniku, morebiti so vaše? Prašal sem že več družih, pa vsak pravi: „Moje niso, najbrže jih je g. Domišljavček izgubil ali pa pozabil.“

Domišljavček strupeno pogleda kmeta, pa ne reče ne bev ne mev, temveč molče vzame čevlje in nogavice. Zvitež pa tudi molče — odide.

Še zdaj ga vidim, kako se je muzal in potém, ko je bil že precej oddaljen od Domišljavčkovega stanovanja, srčno smejal.

Pravili so, da g. Domišljavček drugo leto ni prišel več v tisti kraj na letovišče.

Bogdan.

Gospodarske stvari.

Skrb za kopita.

„Konj ima samo eno nogo,“ pravi star in resničen pregovor. Če se pohabi ena konjska noga, tedaj niso ostale tri prav nič vredne. Zategadelj mora skrbeti vsak

živinorejec, da se konji hitro ne pohabijo, da ne opešajo in da slednjič ne zbolé na nogah.

Pri konjih opazujemo čestokrat pretrda in prekrhka kopita. Najčeeše se nahaja omenjena napaka na sprednjih nogah, kateri stojita v hlevu večinoma na suhem. Prekrhek rog se rad drobi, na njem se prikažejo različne pike in luknjice in posamezni koščeki izpadajo; razun tega tišči rog na mehke kopitne dele, ki se vsled tega vnmó. Vse te napake skupaj zakrivijo ono pogostno šepanje, katero opazujemo kaj čisto pri različnih konjih. Nasproti temu pa sta zadnji kopiti večkrat premehki, ker stojita v vlagi (v blatu in scalnici). Premehka kopita pa postanejo rada ploščnata, široka, t. j. nepravilna; razven tega tišči pokvečen rog na mehke dele ter napravlja vnetje in šepanje. Dolgotrajna vlažnost povzroči tudi, da se vname kopitna strela, dà, včasih celó popolnoma segnije.

Kako se je izogibati navedenim napakam in boleznim? — Pretrdo kopito moramo včasih pomočiti z vodo, ali pa je oviti z mokro cunjó; rog postane bolj mehek ter se ne drobi in ne kruši. Nepotrebno pa je držati kopita dolgo časa v vodi. Še bolj nepotrebno, ali boljše rečeno, naravnost škodljivo je mazati (zalepiti) kopita z ilovico ali z govejim blatom, kar je dandanes celó v hlevih umnejših živinorejcev običajno. Ilovica se namreč kmalu posuši in strdi ter odtegne kopitu mnogo vlage, torej učini le nasprotno, kar je človek nameraval. Kemijske snovi v govejem blatu, osobito amonijak, pa razjedajo in kvarijo rog, zatorej kravje blato več škoduje kakor koristi. — Omeščanje kopita in gnjilobo strele more najvspešneje zabraniti čista in snažna nastelja. Dalje se priporoča pri mehkiem, kakor tudi pri trdem kopitu takozvano kopitno mazilo. Ono zmehča namreč pretrd rog, a z druge strani zopet prepreči, da se ga mokrota preveč ne prime. Za ta namen je neosoljena svinjska mast najboljše kopitno mazilo. Vsa ostala mazila, katera priporočajo raznovrstni izdelovalci, niso prav nič boljša, ali so še celó slabša od masti. Vsak teden je treba namazati kopita vsaj enkrat z mastjo; pa ne samo kopitna stena, ampak tudi gornji del, kjer se dlaka začinja, se mora prav dobro namazati (naribati). V kopita tistih konj, kateri morajo mnogo hoditi po vodi, morate vsak dan vdrgavati svinjsko mast, da se zabrani zmehčanje. Napačno bi ravnali, ko bi mazali blatna kopita; s takim počenjanjem bi lahko več škodovali, kakor koristili. Blato bi se namreč med rogom in mastjo zasušilo ter bi napravilo trdo skorjo, katera bi bila kopitu na kvar.

Če pride vprežna živina z blatnimi nogami od dela domú, jih moramo skrbno očediti in osnažiti. Pa ne samo kopat, ampak tudi onesnažene noge je treba omiti z mlačno vodo ter jih obrisati s cunjó ali s slamo. Blato, nesnaga in vlažnost izpridijo namreč kopita, napravljajo vnetje kože nad bicljem (rape), gnjilobo strele itd. S kopitne strele in s podplata sploh odstranjujte dan za dnevom raznovrstno nabrano nesnago. Dalje je treba paziti, da se ne vrine med podkeve in rog kak kamenček, kajti to bi povzročilo šepavost ali celó vnetje mehkih delov pod kopitom. — Konjem, ki pridejo trudni z dela domu, naj odrga hlapec vse širi noge s slamo, da doteka h koži več krvi, zato se noge pred časom ne pokvarijo, in da živali ne postanejo prezgodaj pohabljen.

Nikoli ne napajajmo vročih konj in tudi skoz vodo jim ne dajmo bresti. Ako mora vroča žival v mrzlo vodo, prehlade in vnemo se mehki deli pod rogom, in

nasledek temu je prepolno, ploščnato in sploh popačeno kopito ter — „šantar“ konj.

Drobiž.

Božja kazen. Iz Barcelone na Španskem poročajo listi, da je nek delavec pri železnici, ki pelje v Saragozo, najbrže socijalni demokrat ali anarhist, oskrnil kapelo in odbil nos kipu Matere Božje. Kmalu potem dogodka začel je hudobnemu delavcu otekati nos, dobil je raka in za to boleznijo konečno tudi umrl. Dasi se je tako hudo pregrešil, mu je vendar Bog dal milost, da se je spovedal ter skesano umrl.

Primere za sv. cerkev. Sv. Hieronim pravi: Na ladiji mora biti krmar, v hiši gospodar, v vojski poveljnik, na katerega miglje vse gleda; tako mora biti tudi v cerkvi vidna glava, ki se imenuje rimski papež. — Ko je šel pobožni učitelj z otroci po polji, srečajo čredo ovac. Glejte! dragi otroci, ovce so krotke živalice in vendar morajo imeti pastirja. Če gre pastir od njih, se raztresejo. Tako bi bilo tudi s kristijani, če bi ne imeli vrhovnega poglavarja, rimskega papeža. Poslušajte glas papeža, saj je glas božji!

Uganke.

Skakalnica.

ri?	ro-	de-	je	ce	ne-
bo,	te-	Fran-	po-	te	pa
če-	te-	lju-	Kaj	ci,	Pre-
be	mła-	ni	dek-	ló,	le-
ma-	te	me-	ba	šern.	li-
ni	bre-	di	de-	po!	bi-

—rč.

Rešitev v prihodnji številki.

Smešničar.

* Ta jo pa dobro pozna! Gost: „Krčmarica! Spravite mi vendar to nadležno mačko s poti, vedno bolj se steza v mojo skledo in já iz nje.“ Krčmarica: „O ne! to je pametna živalica. Skleda, iz ktere vi jeste, je njena. No, pozna jo dobro, in bi tudi rada iz nje jedla.“

* Nek zvit človek je bil k svojemu prijatelju na kosilo povabljen. Po kosilu prinesó še velik hleb sira na mizo, ter ga postavijo pred gosta, da bi ga načel. „Kje ga naj načnem?“ praša gost. — „Kjerkoli se vam poljubi,“ bil je odgovor. Gost pokliče hitro svojega služabnika in mu reče. „Na, vzemi ta sir in mi ga nesi domu, da ga doma načnem!“

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podkloštru.
Odgovorni urednik Iv. Terselič.
Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.